

[Jørgen Junior.]

blive sat ind på at give denne svage gruppe medborgere en mere menneskeværdig og indholdsfuldt tilværelse. Vi mener, at hjemmepleje bør honoreres, og vi vil stille forslag herom. Det vil vi for at undgå en fortsat eksplosion i plejehjemsbyggeriet, og det vil vi også af rent menneskelige årsager. Men er institutionsophold nødvendigt, vil vi gå ind for, at de små, menneskelige institutioner er bedre end de flotte prestigebyggerier.

Enke- og førtidspension mener vi ikke det er ønskværdigt at modtage, men til alle dem, der har behov, skal samfundet være klar med en hurtig og ubureaukratisk hjælp. Derimod mener vi ikke, at en generel førtidspensivering er en lykke for den enkelte, og det er også et tab for samfundet.

I modsætning til socialdemokratiet ønsker vi ikke at gøre den størst mulige del af befolkningen til sociale tilfælde. Vi vil hellere have et samfund, der har råd til virkelig tryghed for syge, handicappede og ældre, altså dem, der trænger til det. Sygesikringen i vort samfund skal selvfølgelig derfor bevares fuldt ud, og de rigelige midler, vi stiller til rådighed, skal også bruges til at bevare mindre, mere personlige hospitaler, der trods mangel på det allermest moderne udstyr kan klare 75 pct. eller flere af de nuværende opgaver.

Bistandslovgivningen bør foregå efter andre, mere enkle principper end nu. Ældreomsorgen skal styrkes, og der må gøres en forøget indsats for, at alle, der ønsker det, kan blive længst muligt i deres egne hjem. Dette kræver en mere positiv indstilling til så forskelligartede ting som kolonihaver og ældrekontakt. Den nuværende bistandslovgivning må ændres. I morges hørte jeg i radioen et eksempel på, at man gav betaling til bådmotor, plæneklipper og jagtgevær; det var bare et enkelt eksempel. Vi er kommet for langt ud, når man mener, at dette er en samfundsopgave.

Samfundet har en pligt over for ældre og over for syge. Det almisseggrundlag over for de ældre, som findes for øjeblikket, bør ophøre samtidig med favoriseringen af de offentligt ansatte med de høje tjenestemandspensioner. Klart og tydeligt: vi ønsker en forhøjet og en ensartet pension, og allervigtigst: vi har anvist, hvor pengene skal komme fra.

Kvinder er samfundets grundlag, og derfor bør vi ikke herinde i dette mandslovgivnings-samfund . . . (*Afbrydelse*) – ja, de er det; nu

skal jeg ikke sige, hvem der sagde det – behandle dem anderledes end mændene. Der bør ikke være den straf på ægteskabet, der findes for øjeblikket. Der bør være en valgmulighed for kvinder med hensyn til, om deres ansvar skal ydes over for hjemmet eller over for produktionslivet. En privatisering af daginstitutionsområdet er derfor en fornuftig vej væk fra at gøre børn til sociale tilfælde. Børnehaver og vuggestuer kan oprettes af erhvervslivet og kan gives som en del af lønnen. Vi ønsker, at børnepasningen kan foregå helt efter familiens ønsker, det være sig katolske eller marxistiske. Dette kan gennemføres, den dag der ikke længere er en straf på arbejde i form af indkomstskat.

Fremskridtspartiets socialpolitik er baseret på, at der skal være råd til tryghed, og at ansvaret ikke skal tages fra den enkelte; især at ansvaret ikke skal tages fra den enkelte, glem ikke dette! Vi har påvist, at vi har råd til det. Samtidig skal de, der er så svage, at de ikke kan påtage sig et ansvar, enten hjælpes hertil eller støttes af et fintmasket sikringsnet. Hvis socialdemokratiet vil leve op til sit navn, der indeholder betegnelsen social, ville A og Z kunne samarbejde. Socialdemokratiets nuværende politik gør efter min opfattelse partinavnet misvisende. Skal det gamle parti varetage interesserne for de husmødre, der daglig mærker nye afgifter, for de socialt svage, der er blevet gjort til sorteper, må socialdemokratiet ændre politik, således at fremskridtspartiet kan blive overflødiggjort. Så længe dette ikke sker, er det nye parti alternativet, der kan leve op til den ansvarsfølelse, det fremskredne blandingsøkonomisamfund bør have over for sine svage.

Socialdemokratiet har efter min mening ikke levet op til dette ansvar, et ansvar, som partiet påtog sig ved at acceptere regeringsmagten. Socialdemokratiet har styret landet så ringe, at der ikke er flere evner, men måske nok vilje, til at føre en socialt ansvarlig politik. Og socialdemokratiets påstande om fremskridtspartiet kan karakteriseres med et ord på fire bogstaver, der begynder med I. Hr. Kjeld Olesen dokumenterede jo dette ved at tale om forslag fra fremskridtspartiet uden hold i virkeligheden. Det er et tydeligt bevis på, at den sidste beklagelige sætning er rigtig.

Men jeg vil gerne give hr. Kjeld Olesen ret i én ting: at de partier, der sidder til venstre for midtergangen i denne sal, ikke har evnet og ikke har forstået at se problemerne i øjnene. Jeg ville være lykkelig, hvis de gjorde det.